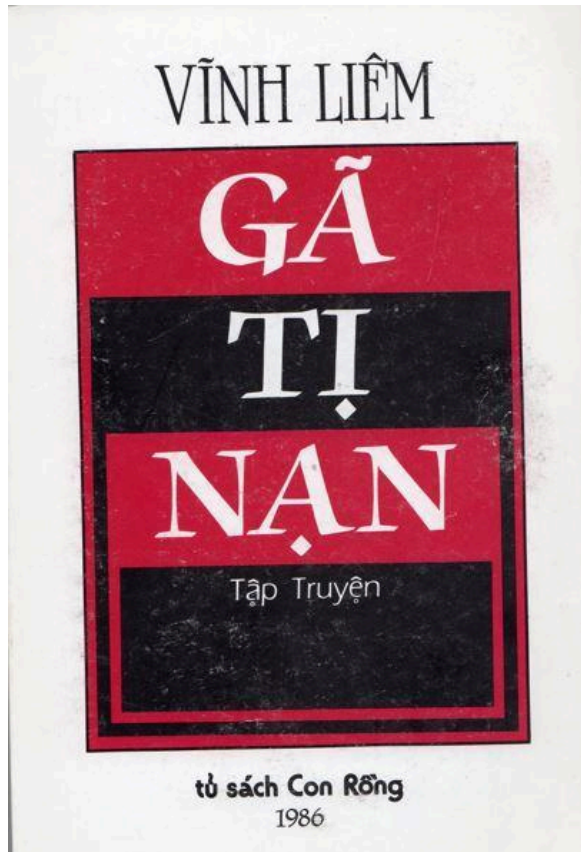


Vĩnh Liêm – Nguồn thơ dậy lửa Kỳ 3

(Nỗi lòng của người Chưa Thua Cuộc)

Gồm 4 kỳ



Nếu tính từ ngày 30-4-1975, một số người Việt tị nạn tại Hoa Kỳ đã sống qua 47 năm. Sống ở Mỹ đã 47 năm rồi thì chúng ta có cảm giác như thế nào? Chúng ta có nhớ quê hương hay không? Chúng ta có làm được điều gì để giúp đồng bào ở quê nhà sớm thoát khỏi ách kèm kẹp của bạo quyền CS hay không? Tôi thiết nghĩ rằng có thể đã có một số người làm được nhiều điều hữu ích cho đồng bào ruột thịt ở quê nhà. Riêng cá nhân Vĩnh Liêm thì chỉ biết dùng giấy bút để bày tỏ nỗi lòng trắc ẩn của mình qua những vần thơ. Nay, Vĩnh Liêm gom góp lại những bài thơ ấy, tạm gọi là “NGUỒN THƠ DẬY LỬA”. Tác giả chia nó làm 7 phần, sắp xếp theo những ý tưởng (chủ quan) như sau:

PHẦN I: GIẢI PHÓNG (những hành động đốt sách và kinh tế mới của VC...)

PHẦN II: CON ĐƯỜNG CỦA “BÁC” (những chiêu bài hòa đàm, hòa bình, hiệp định...)

PHẦN III: ĐỔI MỚI (những bùa phép, chính sách, bao cấp, cởi trói, kinh tế mới...)

PHẦN IV: ĐỊNH HƯỚNG (xã hội chủ nghĩa, quốc doanh, thị trường, sở hữu hóa toàn dân...)

PHẦN V: KẼ THÙ LỊCH SỬ (Hồ Chí Minh, Võ Văn Kiệt, cán bộ VC cao cấp...)

PHẦN VI: GIỤC LÒNG ÁI QUỐC (nhắc nhở thanh niên lòng yêu nước)

PHẦN VII: THA THIẾT (nỗi lòng ái quốc đối với quê hương)

Xin mời quý vị ghé mắt qua những dòng thơ tạm gọi là “dậy lửa” do Vĩnh Liêm đã làm trong suốt 47 năm xa quê hương.

(Thung lũng Liên-Sơn, 31-12-2022)

VĨNH LIÊM

(Kỳ 3 - tiếp theo kỳ 2)

PHẦN I: GIẢI PHÓNG (những hành động đốt sách, kinh tế mới của VC...)

12. CHÚNG TAO ĐANG BÁN NƯỚC ĐÂY!

(Thuật lại lời phát ngôn từ cửa miệng của các
quan Thái Thú Trung Cộng made in Vietnam)

“Tao bán nước, đập bọn mày yêu nước,

“Hà cứ gì đi khiếu kiện lôi thôi?

“Bán nước rồi, Tao mới giữ được ngôi,

“Bọn xuẩn động bày đặt trò yêu nước!”

“Bệnh bán nước đã có từ thời trước,

“Công Bác Hồ từng gây dựng nhiều năm.

“Bác tìm tòi, học hỏi kể xâm lăng,

“Để thu tóm Miền Nam cho trọn gói.”

“Bọn yêu nước bày đặt điều soi mói,

“Việc Tao làm, bậy cam miệng ngồi im.

“Chống đối Tao, bậy chết rục xà lim,

“Thì chớ trách Tao ra tay đàn áp.”

“Việc bán nước để gia đình ấm áp,

“Chẳng mất gì mà còn được quyền uy.

“Cái gia tài đồ sộ lại uy nghi,

“Có mấy kẻ được đền công như thế?”

“Cám ơn Bác dạy chúng con kinh tế,

“Bán những gì mà thân chủ cần mua.

“Cái tài nguyên đang sẵn có bốn mùa,

“Thì cứ bán, chẳng bao giờ thiếu hụt.”

“Bọn yêu nước làm ra điều tủi nhục,

“Đất nước còn, người chủ mới mà thôi.

“Được làm con Hán tộc lại cùng nô,

“Thì có mất chi đâu mà lo sợ!”

Mực đã cạn, viết thêm càng đổ nợ!

Bọn ngụy quyền nay đã bán nước rồi!

Anh em ơi! Muốn ngững mặt với đời,

Thì không thể để bạo quyền ngòi mả!

Hãy đoàn kết! Hãy nắm tay hăng hái,

Quyết một lòng đi cứu lấy giang sơn.

Mối nhục này làm tăng khí căm hờn,

Là vũ khí lên đường đi dẹp loạn.

(Đất tạm dung, 15-10-2011)

13. HƯỞNG THỤ

Đảng chiến thắng, Ngụy đã nhào thê thảm,

Từ trong rừng cán ngổ tiến ra thành.

Thấy vàng ròng Đảng thu tóm thật nhanh,

Dem về Bắc để cùng nhau chia chác.

Đảng anh dũng, chẳng bao giờ hèn nhát,

Sao Miền Nam nó béo bở quá chừng!

Mấy năm trời Đảng trốn nhủi trong bưng,

Ra ánh sáng, thấy Miền Nam đẹp quá!

Người trắng trẻo, ta thử tìm của lạ,

Nhà cửa cao như một xứ văn minh.

Đảng là ta, cả đất nước của mình,

Nhà cứ lấy, xe cứ xài cho đã.

Xiết cổ nó, trả thù cho hả dạ,

Bọn gian thương nên tiền của dư thừa.

Tổng chúng đi thì tài sản sẽ đưa,

Ta nhận lấy làm kinh tài cho Đảng.

Cái nào lẻ thì ta xài thỏa mãn

Đảng là ta, ta là Đảng cơ mà!

Hơi sức nào lo nghĩ chuyện đâu xa,

Cứ hưởng thụ bù những ngày thiếu thốn.

(Falls Church, 28-05-2012)

Tôi là kẻ chơi bài thường thua cuộc,

Khi có em, tôi vẫn mãi thua luôn!

Thua vì em cứ mang những nỗi buồn,

Cứ than thở những ngày xưa yêu dấu...

Tôi là kẻ chơi bài nên chẳng thấu,

Những nỗi buồn của thiếu phụ năm xưa.

Dẫu yêu nhau thế mấy cũng chưa vừa,

Vì hụt hẫng những chuỗi ngày tươi đẹp.

Nước đã mất, nhà đã tan – đời hẹp!

Có vui gì với cuộc sống xa vời?!

Nỗi sầu buồn thương đất nước chơi vơi,

Trước mảnh hổ háo mồi từ phương Bắc.

Ai đứng dậy vì sơn hà xã tắc?

Ai hiên ngang mang dòng máu anh hùng?

Có lẽ nào vì khiếp nhược mà run?

Vì vị kỷ nên muôn đời nô lệ?

Tôi đau khổ vì xót thương thế hệ...

Xin cảm ơn Ngài Tổng Thống Lincoln!

Không có Ngài thì nô lệ mãi còn,

Đời vẫn khổ, nổi nhục nhằn vây khốn!

Ở xứ Việt bây giờ nhiều hư đốn...

Chỉ còn mơ có được miếng cơm thôi!

Khi bụng no thì mọi sự qua rồi,

Chẳng tha thiết đất nước còn hay mất!

Cay đắng lắm! Nhưng đó là sự thật!

Thấy những gì cay mắt phải nên lời.

Tôi lật bài để mời gọi cùng chơi,

Một ván cuối, may giữ gìn được nước!

Nếu không thế, thì toàn dân khiếp nhược!

Trách ai đây? Than trách đã muộn rồi!

Sao không cùng lật tẩy một lần thôi?

Bọn Cộng Sản đã bán rồi Quê Mẹ!

(Thung Lũng Liên Sơn, 03-07-2013)

15. NĂM “DÂN OAN”

Đầu năm mới – Năm 2014

Năm “Dân Oan” bị cướp đất, cướp nhà...

Năm kêu Trời mà chẳng thấu Trời xa!

Năm nghiệt ngã bị bạo quyền cưỡng bách.

Luật rừng rú, chúng ra tay vét sạch,

Viện cố rằng “thu hoạch” đất nước ta!

Chúng bán đi, rồi mặc sức tạc nhà,

Tạo xế hộp, sắm “chân dài” ồng ẹo...

“Cách mạng” đấy! Làm người dân lãnh theo,

Đói nhóc nheo, chẳng có chỗ cắm dùi!

Cán bộ thì mập ú, mạnh cùi cui,

Dân tốp rọp vì miếng ăn lưng lửng.

Nhà nước béo, mặt mài trơ, hí hửng...

Còn dân tình ủ rũ thật bi thương!

Tình thế này, dân chúng đã cùng đường!

Bị “giải phóng” xuống tận cùng nô lệ!

Chúng bán đảo, bán rừng, luôn cả bể...

Bán Việt Nam thành tỉnh lẻ China ...

Phận chư hầu còn sống cũng như ma,

Đi lững thững, gặp nhau “nị hào má?”

Đồng bào hỡi! Hãy quyết tâm, sáng dạ...

Quyết phen này trừng trị bọn ngoại lai.

Hãy dạn lòng: “chủ nghĩa” để ngoài tai,

Chữ “xã hội” chỉ là trò xảo, bịp.

Hãy cương quyết, chớ thờ ơ – không kịp!

Nhịn một ngày, chúng càng xiết cổ ta.

Dân Oan ơi! Hãy liên kết mọi nhà,

Hãy phá xập cái ngục quyền Cộng sản.

Cứ làm tới! Đừng bao giờ chán nản!

(Thung Lũng Liên Sơn, 01-01-2014)

16. EM MANG KHẨU TRANG

Em che miệng, mắt nhìn anh chẳng thấy,

Môi hồng xinh e ấp dưới khẩu trang.

Cặp mắt nâu như nhỏ lệ đôi hàng,

Nét đẹp cũ bấy chừ đang xuống cấp.

Anh về lại Thủ đô – người tấp nập,
Xe Honda chen lấn muốn tranh tài.
Em lạng qua lạng lại chẳng nhìn ai,
Đời bầm dập nên lòng người hấp tấp.

Đường đầy bụi, ổ gà càng đầy khắp,
Mặc đèn xanh đèn đỏ cũng như nhau.
Đời xô bồ như thành phố muôn màu,
Cuộc sống vội khiến con người vội vã.

Ngắm em mãi mà tưởng người xa lạ,
Vì khẩu trang đang che kín mặt người.
Em không còn nét thùy mị, vui tươi...
Đời khốn khổ nên con người càng khổ.

Thủ đô cũ nay đổi tên Thành Phố,
Em gái xưa giờ thiếu phụ lục tuần.
Qua khẩu trang không còn nét thanh xuân,
Đời cùng cực, con người càng cần cỗi.

Thôi gắng sống cho hết đời trôi nổi!

(Đức Phố, 30-04-2010)

VĨNH LIÊM

(Còn tiếp kỳ sau)